

Sygn. akt: I C 1744/14

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Wydziale I Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Ogińska – Łągiewka

Protokolant: Justyna Ciepiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2015 roku na rozprawie sprawy

z powództwa J. J.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. J. kwotę 8.000 (osiem tysięcy 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. J. kwotę 2.116,55 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1744/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.06.2014 r. powódka J. J. wniosła przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. o zapłatę kwoty 8.000, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3.08.2013 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 23.07.2010 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, wskutek którego doznała obrażeń ciała. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie OC u pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 2.000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia, które nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez nią krzywdy (pozew – k. 1-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, zaś wypłacona przez niego kwota w wysokości 2.000, 00 zł została wyliczona z uwzględnieniem doznanej przez powódkę krzywdy, stopnia poniesionych cierpień fizycznych i psychicznych, stanu niezdolności fizycznej i psychicznej, przebiegu procesu leczenia, wieku poszkodowanej oraz prognoz i rokowań na przyszłość (odpowiedź na pozew – k. 67-73).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.07.2010 r. na drodze (...) prowadzącej z miejscowości C. do miejscowości K. miał miejsce wypadek komunikacyjny spowodowany przez kierującego pojazdem O. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia nie zachował należytej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego doszło do zderzenia z pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), którego pasażerką była J. J. (okoliczności bezsporne; zgłoszenie szkody – akta szkody).

Wskutek doznanych obrażeń J. J. została przewieziona do Szpitala (...) w N.. U poszkodowanej rozpoznano wówczas stłuczenie odcinka szyjnego, krzyżowo-lędźwiowego oraz liczne otarcia naskórka czoła. Poszkodowanej zalecono kontrolę w Poradni Chirurgicznej (karta informacyjna – k. 13). J. J. doznała również nadłamania blaszki granicznej górnej trzonu kręgu L2 (k. 19).

Od dnia 27.07.2010 r. J. J. była leczona w Poradni Chirurgicznej, zaś od dnia 1.09.2011 r. w (...) Centrum Medycznym - (...). Poszkodowana odbyła również szereg wizyt w Poradni Neurologicznej z rozpoznaniem zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego, przebytego urazu kręgosłupa lędźwiowego i klatki piersiowej (zaświadczenie odbycia wizyt fizjoterapii w warunkach domowych – k. 45; historia zdrowia i choroby – k. 46-48; zaświadczenie o stanie zdrowia – k. 49-50).

W dniach 27.09.2012 r. – 6.11.2012 r. J. J. przebywała na Oddziale (...) sp. z o.o. Szpitala im. (...) M. W. w K., gdzie odbyła szereg zabiegów rehabilitacyjnych. U pacjentki rozpoznano wówczas: zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego, przebyty uraz kręgosłupa lędźwiowego i klatki piersiowej, plecy okrągłe, biodro szpotawe wrodzone, przebyta choroba S., kamicę moczowodu prawego, przebyty zabieg (...), nawrotową kolkę nerwową (karta informacyjna – k. 38; karta zleceń na zabiegi fizjoterapeutyczne i harmonogram zabiegów –k. 42-44).

J. J. do chwili obecnej odbywa zabiegi rehabilitacyjne, ćwiczy również w domu. W związku z bólami kręgosłupa zażywa leki przeciwbólowe, zwłaszcza po zwiększonej aktywności fizycznej. Poszkodowana odczuwa dolegliwości związane w trakcie chodzenia, cierpi również na duszności i klucie w okolicach mostka. Po wypadku poszkodowana była zmuszona korzystać z pomocy rodziców, przez okres około pół roku. Do chwili obecnej poszkodowana odczuwa lęk przed jazdą samochodem (zeznania świadka A. J. – k. 84; zeznania powódki J. J. – k. 112-113).

Z powodu przebytego nadłamania blaszki granicznej górnej trzonu kręgu L2 poszkodowana poniosła stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. Następstwem złamania są nawracające dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Z powodu drobnych blizn okolicy czoła poszkodowana poniosła zaś stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1 %. Nawracające dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego mogą wymagać okresowego leczenia rehabilitacyjnego. Z upływem czasu u J. J. mogą pojawiać się zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego, spowodowane obecnością bocznego skrzywienia. Przebyte złamanie górnej blaszki granicznej trzonu kręgu L2 nie zagraża powstaniu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Z powodu przebytego złamania górnej blaszki granicznej nie ma ograniczeń do wyboru zawodu w przyszłości, za wyjątkiem ciężkiej pracy fizycznej, wymagającej długotrwałego stania, podnoszenia i przenoszenia większych ciężarów oraz długotrwałego chodzenia. Podobne ograniczenia dotyczą przebytych zabiegów operacyjnych stawów biodrowych. Ograniczenia dotyczące amatorskiego uprawiania sportu przez poszkodowaną wynikają z przebytych zabiegów operacyjnych stawów biodrowych, a nie z powodu przebytego urazu odcinka lędźwiowego. W obecnym stanie poszkodowana nie powinna uprawiać sportów obciążonych dużym ryzykiem urazów – gier zespołowych, skoków, jazdy konnej, jazdy rowerem górskim, jazdy na nartach itp. Może zaś uprawiać pływanie, bieganie w miękkim obuwiu, taniec. Wymienione ograniczenia wynikają z przebytych zabiegów operacyjnych stawów biodrowych. Wypadek z dnia 23.07.2010 r. obecnie nie powoduje ograniczeń w życiu towarzyskim poszkodowanej. Leczenie powypadkowe ortopedyczne zostało zakończone. W sytuacji, kiedy po cięższej pracy pojawiają się dolegliwości bólowe kręgosłupa i nie ustąpią po odpoczynku, poszkodowana może wymagać serii rehabilitacji, np. masaży. Leczenie rozpoczęte w lipcu 2011 r. było związane z dolegliwościami bólowymi odcinka lędźwiowego. Dolegliwości te wynikały częściowo z przebytego złamania górnej blaszki granicznej trzonu kręgu L2, częściowo z nierównych długości kończyn dolnych, które zostały wyrównane zabiegami operacyjnymi stawów biodrowych (opinia biegłego sądowego w dziedzinie (...) – k. 90-91).

Sprawca wypadku z dnia 23.07.2010 r. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. V. (...) w W.. W związku z tym pismem z dnia 1.07.2015 r. J. J. wniosła do ubezpieczyciela o wypłatę kwoty 20.000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia (okoliczność bezsporna; zgłoszenie szkody – akta szkody; pismo – k. 51-58).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 17.09.2013 r. (...) S.A. V. (...) w W. poinformował J. J., iż zostało przyznane na jej rzecz świadczenie odszkodowawcze w wysokości 2.000, 00 z (pismo – k. 10-11; decyzja – k. 12).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt niniejszej sprawy oraz do akt szkody dokumenty, zeznania świadka A. J. oraz powódki J. J., a także na podstawie opinii biegłego w dziedzinie (...). Sąd dał wiarę wskazanym wyżej dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka oraz powódki, które były logiczne, spójne oraz korespondowały zarówno wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd podzielił także wnioski zawarte w opinii biegłego. Opinia ta została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Opinia udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Poza tym unormowaniem, problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Na wstępie rozważań stwierdzić należało, iż w niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego nie budziła wątpliwości Sądu. Także pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą szkody. Pozwany nie kwestionował również okoliczności zdarzenia z dnia 23.07.2010 r. wskazanych w pozwie. Podnosił jednak, iż wypłacona dotychczas kwota zadośćuczynienia w wysokości 2.000, 00 zł jest kwotą odpowiednią, uwzględniającą takie okoliczności jak stopień poniesionych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych, stan niezdolności fizycznej i psychicznej, przebieg procesu leczenia, wiek poszkodowanej oraz prognozy i rokowania na przyszłość

Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W myśl natomiast art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd zważył, że krzywda, której wyrównanie w ramach zadośćuczynienia przewiduje przepis art. 445 § 1 k.c., polega na odczuwaniu cierpienia fizycznego (ból i innych dolegliwości) i psychicznego (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z wypadkiem). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpienia osoby poszkodowanej. Zgodnie z dorobkiem judykatury, określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień psychicznych i fizycznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy zważyć należało, że wskutek wypadku z dnia 23.07.2010 r. J. J. doznała skręcenia odcinka kręgosłupa szyjnego i krzyżowo-łędźwiowego, nadłamania blaszki granicznej górnej trzonu kręgu L2 oraz licznych otarć naskórka czoła. Doznane przez nią obrażenia w postaci nadłamania blaszki granicznej górnej trzonu kręgu L2 spowodowały powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %, zaś obrażenia w postaci drobnych blizn okolicy czoła - stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 %. W związku z wypadkiem poszkodowana przeszła szereg konsultacji lekarskich - ortopedycznych i neurologicznych, do chwili obecnej przechodzi nadto zabiegi rehabilitacyjne. Po wypadku potrzebowała pomocy rodziców przez okres około pół roku. Do chwili obecnej powódka w związku z bólami kręgosłupa zażywa leki przeciwbólowe, zwłaszcza po zwiększonej aktywności fizycznej. Poszkodowana odczuwa nadto dolegliwości w trakcie chodzenia, cierpi również na duszności i klucie w okolicach mostka. Analizując niniejszą sprawę nie należało także pomijać, że w chwili wypadku powódka była osobą bardzo młodą - miała 18 lat. Ponadto, pomimo upływu czasu powódka nadal odczuwa lęk podczas jazdy samochodem.

Określając wysokość zadośćuczynienia należnego powódce Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98). Chociaż oczywiste jest to, że cierpienia nie dadzą się przełożyć na konkretną sumę pieniężną to jednak Sąd zważył, że zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma cel kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, przy czym nie może mieć charakteru jedynie symbolicznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy niewątpliwie konsekwencją wypadku z dnia 23.07.2010 r. było cierpienie powódki. Sąd uznał zaś, że jej roszczenie zasługiwało na uwzględnienie w pełnej wysokości. Powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe związane z wypadkiem, jak i poddawana jest zabiegom rehabilitacyjnym. Choć nie ulega wątpliwości, że leczenie rozpoczęte w lipcu 2011 r. było związane z dolegliwościami bólowymi odcinka łędźwiowego, które wynikały częściowo z przebytego złamania górnej blaszki granicznej trzonu kręgu L2, częściowo zaś z nierównych długości kończyn dolnych, które zostały wyrównane zabiegami operacyjnymi stawów biodrowych, to wskutek wypadku powódka doznała łącznie 6 % uszczerbku na zdrowiu, który ma charakter stały. Sąd miał nadto na uwadze, że powódka w żaden sposób nie przyczyniła się do powstania szkody - była pasażerką pojazdu. W związku z powyższym w ocenie Sądu, kwota dochodzona pozwem przez powódkę jest kwotą odpowiednią, tj. nie jest kwotą ani rażąco wygórowaną, ani rażąco niską.

Sąd uwzględnił również żądanie odsetkowe wyrażone w pozwie, gdyż znajduje ono podstawę w dyspozycji art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W sprawach z zakresu ubezpieczeń zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powódka dochodziła odsetek ustawowych od żądanej kwoty od dnia 3.08.2013 r. Pismem z dnia 1.07.2013 r. powódka wniosła do ubezpieczyciela o wypłatę na jej rzecz kwoty 20.000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia, które to pismo pozwany otrzymał w dniu 3.07.2013 r., a zatem roszczenie w zakresie odsetek zasługiwało na uwzględnienie w pełnej wysokości.

Mając na uwadze ww. okoliczności, na podstawie art. 445 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo w toczony przez J. J., dlatego też to pozwany obowiązany jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. Do poniesionych przez powódkę kosztów procesu należało zaliczyć opłatę od pozwu

w wysokości 400, 00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200, 00 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu), koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego w wysokości 499, 55 zł, a także koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.